

1. ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Α

κτείνης ἡὲ δόλῳ ἢ ἀμφαδόν· οὐδέ τί σε χρὴ
νηκιάας ὁχέειν, ἐπεὶ οὐκέτι τηλίκος ἐσσί.

ἢ οὐκ ἀτεις οἶν κλέος ἔλλαβε δῖος Ὁρέστης
πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, ἐπεὶ ἔκτανε πατροφονῆα,
Αἴγισθον δολόμητιν, ὃ οἵ πατέρα κλυτὸν ἔκτα;

καὶ σύ, φίλος, μάλα γάρ σ' ὅροω καλόν τε μέγαν τε,
ἄλκιμος ἔσσ', ἵνα τίς σε καὶ ὄψιγόνων ἐν εἴπῃ.

αὐτὰρ ἔγὼν ἐπὶ νῆα θοὴν κατελεύσομαι ἥδη
ἥδ' ἔτάρους, οἵ πού με μάλ' ἀσχαλόωσι μένοντες.
σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων.”

300

305

Τὴν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπινυμένος ἀντίον ηὔδα.
“ξεῖν”, ἢ τοι μὲν ταῦτα φίλα φρονέων ἀγορεύεις,
ὡς τε πατὴρ φίλος παιδί, καὶ οὕ ποτε λήσομαι αὐτῶν.
ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπίμεινον, ἐπειγόμενός περ ὄδοιο,
ὅφρα λοεστάμενός τε τεταρπόμενός τε φίλον κῆρ
δῶρον ἔχων ἐπὶ νῆα κίης, χαίρων ἐνὶ θυμῷ,
τιμῆν, μάλα καλόν, ὃ τοι κειμήλιον ἔσται
ἔξ ἐμεῦ, οἷα φίλοι ξεῖνοι ξείνοισι διδοῦσι.”

310

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἐπειτα θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
“μή μ' ἔτι νῦν κατέρυκε, λιλαιόμενόν περ ὄδοιο.
δῶρον δ' ὅττι κέ μοι δοῦναι φίλον ἥτορ ἀνώγῃ,
αὗτις ἀνερχομένῳ δόμεναι οἶκόνδε φέρεσθαι,
καὶ μάλα καλὸν ἔλών· σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς.”

315

‘Η μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη γλαυκῶπις Ἀθήνη,
ὅρνις δ' ὡς ἀνοπαῖα διέπτατο· τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ
θῆκε μένος καὶ θάρσος, ὑπέμνησέν τέ ἐ πατρὸς
μᾶλλον ἔτ' ἢ τὸ πάροιθεν. ὁ δὲ φρεσὶν ἥσι νοήσας

320